روزنامه صبح
سیاسی، اجتماعی، اقتصادی
توسعه ایرانی

صاحب امتیاز: موسسه اطلاع رسانی و خبرگزاری ایلنا
مدیرمسئول: مسعود حیدری
زیر نظر شورای سردبیری
مدیرفنی و هنری: کیوان وارثی

چاپ: کار و کارگر ۶۶۸۱۷۳۱۷
نشانی تحریریه: تهران، خیابان انقلاب، خیابان دانشگاه نرسیده به روانمهر، پلاک ۱۳۲
تلفن تحریریه: ۶۶۹۵۶۶۰۰(۰۲۱)
toseeirani.ir

PDF Compressor Free Version

اسکار و نستور؛ دو پیرمرد که جذاب‌ترین مربیان جام جهانی ۲۰۱۸ هستند

ایستاده مردن!

نزدیک شدن به ۷۰ سالگی برای بیشتر آدم‌های دنیا، زمانی برای آرامش و بازنشستگی است اما بعضی‌های دیگر، حتی در این سن و سال ماجراجویی را رها نمی‌کنند و از لذت پیاده شدن ایده‌های‌شان در زمین فوتبال دست نمی‌کشند. اسکار تابارز و نستور پکرمن، به دسته دوم تعلق دارند. رهبران خستگی‌ناپذیری که حتی بیماری، بین آن‌ها و فوتبال جدایی نمی‌اندازد. مردانی که به جای استراحت و گوشه‌نشینی، ترجیح می‌دهند وسط هیاهو باشند و تا نفس آخر، روی پاهای‌شان بایستند.

آریا رهنورد

حدود یک سال قبل، وقتی خبر دچار شدن اسکار تابارز به سندروم «گیلن‌باره» منتشر شد، نگرانی‌ها در اردوی تیم ملی اروگوئه به اوج رسید. این بیماری موجب نارسایی‌هایی در اعصاب و عضله می‌شود و شرایط زندگی عادی را برای افرادی که به آن مبتلا شده‌اند، مختل می‌کند. دست و پنجه نرم کردن با این بیماری، حتی می‌تواند کارهای روزمره افراد را با مشکل روبه‌رو کند و در چنین شرایطی، مربیگری در یکی از بزرگ‌ترین تیم‌های فوتبال آمریکای جنوبی، به اراده‌ای باورنکردنی نیاز دارد. همه آن‌هایی که تصور می‌کردند سندروم گیلن‌باره، استعفای تابارز را به همراه خواهد داشت، خیلی زود به اشتباه‌شان پی بردند. اسکار، حتی برای لحظه‌ای به کنار رفتن از تیم ملی و رها کردن پروژه‌اش در اروگوئه فکر نمی‌کرد. در نگاه او، دلیلی برای تسلیم‌شدن وجود نداشت. تابارز برای چند روز روی صندلی چرخدار نشست و پس از آن با عصا، به جلسه‌های تمرینی تیمش ملحق شد. بعد از مواجه شدن با وضعیت تابارز، انگیزه ستاره‌های آبی‌پوش برای درخشیدن در جام جهانی بیشتر از همیشه به نظر می‌رسید. آن‌ها سال‌ها در کنار این سرمربی جنگیده بودند و این بار می‌خواستند برای او مبارزه کنند. جام جهانی برای اروگوئه، با یک پیروزی تعیین کننده در جدال نزدیک با مصر آغاز شد. آن‌ها در مسابقه دوم کاملا متوسط و کم‌خطر بودند اما با این وجود هر سه امتیاز بازی را از عربستان گرفتند. نزدیک شدن این تیم به فرم آرمانی، با شکست دادن روسیه میزبان شکل گرفت. اروگوئه می‌توانست یکی از قربانیان دیگر پرتغال مرموز فرناندو سانتوس باشد اما مدافعان این تیم به کریستیانو اجازه نفس کشیدن ندادند و فرصت‌طلبی کاوانی، آبی‌ها را به جمع هشت تیم برتر دنیا فرستاد. اهمیت این اتفاق زمانی بیشتر می‌شود که به یاد بیاوریم آن‌ها از یک دوران تاریک به این جام رسیده‌اند. «تیم رویایی» بعد از حضور در نیمه‌نهایی جام جهانی ۲۰۱۰ و قهرمانی کوپا در سال ۲۰۱۱، در گیر افول شد اما روسیه، جایی برای بازگشت اروگوئه بود. بازگشت تیمی که در ۱۲ سال گذشته، همواره تابارز را روی نیمکت داشته است. تاثیر اسکار بر فوتبال اروگوئه، کمی بیشتر از یک «مربی» به نظر می‌رسد. او که بعد از دوران نه‌چندان موفق بازی، برای مدتی به عنوان «معلم» کار می‌کرد، حالا در کشورش با لقب «استاد» شناخته می‌شود. اسکار تابارز از سال ۲۰۰۶، نظارت بر تیم‌های ملی اروگوئه را در همه رده‌های سنی بر عهده گرفت و تک‌تک این تیم‌ها را موظف کرد تا با سیستم مدنظر تیم ملی بزرگسالان بازی کنند. تقریبا همه بازیکنان برجسته نسل فعلی این کشور، حاصل همین برنامه‌ریزی گسترده در رده سنی پایه هستند. پیرمرد پرحوصله در همه این سال‌ها، از نیمکت محبوبش جدا نشده و حتی اگر دیگر نتواند بعد از هر گل، خوشحالی‌اش را در کنار زمین به نمایش بگذارد، با همین عصاتیمش را به جلو خواهد برد.

تعهد حیرت‌انگیز تابارز به شغلش، در همه رفتارهای خوزه نستور پکرمن روی نیمکت کلمبیا نیز دیده می‌شود. مرد ۶۸ ساله‌ای که شباهت‌های زیادی به سرمربی تیم ملی اروگوئه دارد. هر دو نفر، در دوران بازی فوتبالیست‌های فوق‌العاده‌ای نبودند و سال‌های زیادی از دوران مربیگری‌اش را وقف کار در کشورشان کرده‌اند. اضطراب پکرمن در ضربات پنالتی مسابقه با انگلیس، نشان می‌داد که این لحظات از چه اهمیتی برای او برخوردار هستند. پکرمن با آرژانتین رویایی‌اش در جام جهانی ۲۰۰۶ قربانی پنالتی‌ها شد و حالا ۱۲ سال بعد، این اتفاق در کلمبیا برای آقای سرمربی رقم خورد. پکرمن برای چندین سال، تئوریسین اصلی تیم ملی آرژانتین به شمار می‌رفت و حتی انتخاب بیلسا برای تیم ملی، با تصمیم او در جایگاه یک مدیر شکل گرفت. بعد از بیلسا، خود نستور پکرمن بود که سرمربیگری تیم ملی را پذیرفت. آرژانتین او با وجود نمایش‌های درخشان، در یک‌چهارم نهایی شکست خورد و بار شکست آنقدر سنگین بود که این مربی باوجود درخواست رییس فدراسیون فوتبال آرژانتین و بخش زیادی از هواداران این تیم، تصمیم به استعفا گرفت. پکرمن به این باور رسیده بود که هنوز باید آزمایش‌های بیشتری انجام بدهد و چیزهای بیشتری یاد بگیرد. او خودش را به لیگ مکزیک تبعید کرد و بعد از مدتی، مثل یک قهرمان برگشت و کلمبیا را به یک‌چهارم نهایی جام جهانی برد. کلمبیای نستور در جام جهانی برزیل، یکی از دوست‌داشتنی‌ترین کلمبیاهای تمام دوار جام جهانی محسوب می‌شد. او به خوبی می‌دانست که در روسیه، کار به مراتب سخت‌تری دارد. اخراج زودهنگام سانچز در جدال باژاپن، همه چیز را برای این مربی دشوار ساخت اما او سرانجام تا آخرین ثانیه‌های حضور در جام، روح جنگجویی و تسلیم‌ناپذیری را در تیمش به نمایش گذاشت. با وجود شکست، کلمبیایی‌ها خواستار ابقای سرمربی‌شان هستند و آرژانتینی‌ها، خواهان بازگشت او به خانه. او هم درست مثل اسکار تابارز، میانه‌ای با «کوتاه‌آمدن» ندارد و می‌خواهد نقشه گنج تازه‌ای را از میان درس‌های تاکتیکی‌اش بیرون بکشد.

خوزه نستور پکرمن و اسکار تابارز، معلم‌های دنیای فوتبال هستند. دانشمندهایی که همیشه بیشتر از دیگران فکر می‌کنند و کم‌تر از دیگران، حرف می‌زنند. آن‌ها در روسیه، تیم‌های پرستاره‌ای در اختیار نداشتند اما به همه نشان دادند که چطور «تیم‌بودن» به «کهکشانی‌بودن» اولویت دارد. یک مقایسه کوتاه میان رفتار آن‌ها با ساماپئولی آرژانتینی، ثابت می‌کند که انتخاب مربی تا چه اندازه در سرنوشت یک تیم فوتبال موثر است. در همین جام، مربیان زیادی تیم‌شان را به انتهای دره برده‌اند اما اسکار و نستور، نسبتی با سقوط ندارند. پیرمردها هنوز هم می‌خواهند به کار در کنار زمین ادامه بدهند. هنوز هم می‌خواهند برای پیروزی در مسابقه‌های بعدی تلاش کنند. هنوز هم می‌خواهند آزمایش کنند و نتیجه‌اش را در زمین ببینند. بدون آن‌که مدام مشغول ایراد گرفتن از داور باشند، بدون آن‌که مدام، همه ارکان فیفا را به تقلب متهم کنند. آن‌ها نماد عقلانیت و پایداری در فوتبال هستند. نماد عرق ریختن در سکوت و جنگیدن برای همه رویاهای یک ملت، بدون مصاحبه‌های آتشین و تیترهای درشت. پس از هر شکست، همه مسئولیت را بر عهده گرفته‌اند و پس از هر پیروزی، همه ستایش‌ها را به طرف شاگردان‌شان منحرف کرده‌اند. شروع یک دوره از جام جهانی بدون تندیس‌های زنده تسلیم‌ناپذیری، هیچ معنایی نخواهد داشت.

گفت و گو

برانکو:

فرصتی برای لذت بردن نیست

برانکو ایوانکوویچ که این روزها پرسپولیس را در زادگاهش یعنی شهر واراژدین کرواسی آماده حضور در رقابت‌های فصل جدید لیگ برتر فوتبال ایران و حضوری قدرتمندانه در مرحله یک‌چهارم نهایی لیگ قهرمانان آسیا می‌کند، به تازگی مصاحبه‌ای با سایت «مدیمورسک نووین» کرواسی داشته و در مورد پیروزی شاگردان زلاتکو دالیچ مقابل روسیه در ضربات پنالتی و راهیابی به مرحله نیمه‌نهایی جام جهانی ۲۰۱۸ روسیه گفته است: «شایسته پیروزی مقابل روسیه و از هر حیث برتر از آنها بودیم. تنها کمی در نیمه اول ضعیف ظاهر شدیم. شاید اگر آن توپ پریشیچ که به تیر دروازه خورد، به گل تبدیل می‌شد در وقت‌های قانونی می‌توانستیم بازی را به سود خود تمام کنیم. ضروری است که بازی با روسیه مورد آنالیز قرار بگیرد، اما به دالیچ اعتقاد دارم، کسی که برای بازیکنانش احترام قائل است و بازیکنان نیز به همان اندازه به او احترام می‌گذارند. شب بازی واقعا هیجان‌زده بودم چون بازی را به چشم یک هوادار دیدم و به کاری که تاکنون تیم ملی کرواسی در جام جهانی ۲۰۱۸ کرده، افتخار می‌کنم.» سرمربی پرسپولیس همچنین در خصوص رویارویی کرواسی با انگلیس در مرحله نیمه‌نهایی جام جهانی ۲۰۱۸ گفته است: «پس از سال‌ها تیم ملی انگلیس در این دوره جام جهانی خیلی خوب عمل کرده است. آنها حریف سختی برای کرواسی خواهند بود. انگلیس تیم جوانی دارد که به سادگی می‌تواند بر رقیب خود تسلط پیدا کند. از آنجایی که دو بازی اخیر کرواسی به وقت‌های اضافه کشیده شد، به نظرم انگلیس کمی برتری نسبت به ما دارد و اگر بخواهم درصد بگویم شانس برتری سه‌شیرها ۵۵ به ۴۵ درصد است. با این حال با توجه به روحیه و کیفیتی که تیم ملی کرواسی دارد، انتظار دستاوردی تاریخی از شاگردان دالیچ و رسیدن به فینال این دوره از جام جهانی را داریم.» برانکو با اشاره به اینکه او و بلاژوویچ ۲۰ سال پیش چنین وضعیتی را پس از پیروزی سه بر صفر مقابل آلمان تجربه کردند، می‌گوید: «این حس توصیف‌ناپذیری است. سخت است که بشود توصیف کرد چه اتفاقی می‌افتد وقتی شما به مرحله نیمه‌نهایی جام جهانی می‌رسید. همه چیز خیلی سریع اتفاق می‌افتد و خیلی فرصت لذت بردن از آن را ندارید چون چند روز بعد یک آزمون جدید در انتظارتان است. در مرحله نیمه‌نهایی جام جهانی مقابل فرانسه موفق نبودیم، اما امیدوارم چهارشنبه‌شب کرواسی پیروزی تاریخی مقابل انگلیس کسب کند و همانطور که قبلا گفته‌ام در فینال برای کسب جام به میدان برویم.»

خونسردی بیرانوند مقابل رونالدو

سایت کنفدراسیون فوتبال آسیا در گزارشی به معرفی پنج لحظه به یادماندنی تیم‌های آسیایی در جام جهانی ۲۰۱۸ روسیه پرداخت. از دید AFC یکی از این لحظات به یادماندنی در جام بیست‌ویکم را علیرضا بیرانوند دروازه‌بان تیم ملی ایران رقم زده است. در این گزارش آمده است: «بیرانوند یکی از احساسی‌ترین داستان‌های زندگی را در جام جهانی ۲۰۱۸ روسیه داشت، به طوری که رسانه‌های بین‌المللی هم به مسیر زندگی غیرمعمول وی برای رسیدن به اوج پرداختند، از خوابیدن در خیابان‌های تهران تا دنبال کردن رویایش برای تبدیل شدن به فوتبالیستی حرفه‌ای، برای تاثیرگذاری در جام جهانی. تیم ملی ایران در حالی پا به آخرین بازی خود در مرحله گروهی جام جهانی ۲۰۱۸ روسیه گذاشت که برای رسیدن به مرحله حذفی نیاز به برد مقابل پرتغال داشت. قهرمان اروپا در حالی که با نتیجه یک بر صفر از ایران پیش بود، در دقیقه ۵۳ فرصتی طلایی برای دوبرابر کردن تعداد گل‌های خود داشت، جایی که کریستیانو رونالدو یک پنالتی برای پرتغال گرفت و خودش هم پشت توپ ایستاد. بیرانوند مقابل بهترین بازیکن جهان، خونسرد بود و به سمت چپ خود شیرجه رفت تا مهار توپ خیره کننده‌ای انجام دهد. دروازه‌بان پرسپولیسی تیم ملی توپ را در دو ضرب مهار کرد تا این اجازه را به هم‌تیمی‌هایش بدهد که در آخرین دقایق بازی به گل تساوی برسند. این لحظه افتخارآمیز پاداش سال‌ها سختکوشی است.»

گزارش

یک‌چهارم نهایی، تیم‌های شگفتی‌ساز را از جام جهانی کنار زد

پایان عصر شگفتی!

از سامارا تا سوچی، مرحله یک‌چهارم نهایی جام جهانی با چند مسابقه حساس، پرماجراومهیج، هواداران فوتبال در جهان را به وجد آورد. حذف برزیل، مهم‌ترین اتفاق این مرحله از جام جهانی ۲۰۱۸ به شمار می‌رفت. شکست خوردن روسیه و سوئد نیز، احتمال رقم‌خوردن شگفتی‌های بزرگ‌تر را از جام گرفت. حالا تنها چهار تیم در جام باقی مانده‌اند و سرنوشت تیم‌های اول تا چهارم تورنمنت، با چهار مسابقه دیگر مشخص خواهد شد.

کشف بدل کاریوس!

هنوز حدود ۱۵ دقیقه به پایان مسابقه فرانسه و اروگوئه باقی مانده بود که دوربین‌های تلویزیونی، خیمنز را در حال اشک ریختن شکار کردند. این اشک‌ها خیلی زود به سکوهای طرفداران اروگوئه نیز رسید تا یکی از احساساتی‌ترین وداع‌های جام جهانی ۲۰۱۸ در سامارا رقم بخورد. تیم دشان در نیمه اول، دروازه حریف را باز کرد اما تیر خلاص، با شوت معمولی آنتوان گریزمان از راه رسید. شوتی که با اشتباه وحشتناک فرناندوموسلرا تبدیل به گل دوم فرانسوی‌ها شد. در روز نیمکت‌نشینی اجباری ادینسون کاوانی، تنها امید اسکار تابارز برای زنده ماندن در یک مسابقه بزرگ، به خط دفاعی مربوط می‌شد اما این اشتباه، همه محاسبات را به هم ریخت. در تورنمتی که گلرهای درخشان زیادی داشته است، موسلرا خاطره واکنش فاجعه‌بار سنگربان لیورپول در فینال لیگ قهرمانان را زنده کرد. این روزها همه فوتبالیست‌ها یک بدل دارند و مرد شماره یک اروگوئه، در نقش بدل کاریوس ظاهر شده است!

بازنده اصلی

نبرد جذاب و نزدیک برزیل و بلژیک، برنده‌های زیادی داشت. از روبرتو مارتینز که نسل طلایی فوتبال بلژیک را به نیمه‌نهایی جام جهانی رساند تا روملو لوکاکو که با استارت‌های انفجاری و فرارهای دیدنی‌اش مدافعان حریف را نابود کرد، از تیبو کورتوآ که یک روز استثنایی را روی خط دروازه پشت سر گذاشت تا ادن هازارد که با ۱۰ دریبل موفق و یکی از بهترین نمایش‌های فردی تاریخ جام جهانی، برزیلی‌تر از برزیلی‌ها بود و از مروان فلینی که مدام توپ بازیکنان حریف را قطع می‌کرد تا کوین دی‌بروین که با یک گل تماشایی، برزیل را در آستانه نابودی قرار داد. برزیلی‌ها از جام جهانی کنار رفتند تا حسرتی که از سال ۲۰۰۲ به بعد همراه‌شان است، حداقل برای چهار سال دیگر تمدید شود. بازنده اصلی این دوئل اما نیمار داسیلوا بود. ستاره‌ای که یک بازی ضعیف دیگر را در یک تورنمنت ناامیدکننده پشت سر گذاشت و با شیرجه‌ها و نمایش‌هایش، به فوتبالیست منفور شبکه‌های اجتماعی تبدیل شد. نیمار هنوز شانس حضور در جام‌های جهانی بعدی را دارد اما شاید مثل مسی و رونالدو، هرگز برنده این جام نشوند. او در بارسا زیر سایه مسی قرار داشت، در تیم ملی زیر سایه کوتینیو قرار گرفت و شاید در بازگشت به پاریس، زیر سایه ام‌باپه قرار بگیرد.

سه‌شیرهای رام‌نشدنی

از جام جهانی ۱۹۹۰ به بعد، انگلیسی‌ها دیگر هیچ‌وقت به نیمه‌نهایی این جام نرسیده بودند. آن‌ها همیشه تورنمنت را با تیم‌های پرستاره و مدعی آغاز می‌کردند و در اولین بازی سخت، از جام کنار می‌رفتند اما داستان تیم گرت ساوت‌گیت کاملا متفاوت بود. انگلیس این بار کم‌ستاره‌تر از همیشه به نظر می‌رسید اما همین بازیکن‌ها در کنار هم به جمع چهار تیم برتر جام راه پیدا کردند. هوش ساوت‌گیت، شاید مهم‌ترین نقش را در موفقیت بزرگ انگلیس داشته باشد. او از سبک بازی موفق‌ترین باشگاه‌های انگلیسی در تیمش استفاده می‌کند و با سیستم سه دفاعه، از الگوهای پپ گواردیولا، کلوپ و کونته در تیمش بهره می‌برد. گرت و تیمش با یک باخت مصلحتی، در طرف راحت‌تر جدول قرار گرفته‌اند و با کنار زدن سوئد در یک بازی کم‌دردسر، حالا در نیمه‌نهایی هستند. در جدال با سوئد، این جوردن پیکفورد بود که بیشتر از هر بازیکن دیگری مورد توجه قرار گرفت. «انگلیس جوان» حالا می‌تواند کاری را انجام بدهد که قبل و بعد از سال ۱۹۶۶ هرگز توسط بازیکنان انگلیسی اتفاق نیفتاده است.

متخصص پنالتی‌ها

وقتی دنیس چریشف با یک شوت مهارنشدنی دروازه کرواسی را در سوچی باز کرد، به نظر می‌رسد روند شگفت‌انگیز روسیه در جام ادامه پیدا می‌کند اما کروات‌ها به بازی برگشتند و در وقت‌های اضافه، حتی در آستانه شکست دادن تیم میزبان بودند. برخلاف هر سه بازی دیگر این مرحله که در ۹۰ دقیقه به پایان رسیدند، دوئل کرواسی و روسیه به ضربات پنالتی کشیده شد و تیم زلاتکو دالیچ، نشان داد که متخصص برنده شدن در این ضربات است. کرواسی نه در مسابقه با دانمارک و نه برابر روسیه، فوق‌العاده نبود اما نشان داد که شخصیت پیروزی و قدرت خارج شدن از هر مخمصه‌ای را دارند. جام برای تیم چرچسوف به پایان رسیده اما مردمی که قبل از شروع جام نگران نتایج تیم‌شان بودند، حالا به این تیم افتخار می‌کنند.

دو جنگ برای یک فینال

هیچ مسابقه‌ای در این دوره از جام جهانی به اندازه نبرد فرانسه-بلژیک در مرحله نیمه‌نهایی پرستاره نبوده است. هواداران فوتبال از حالا برای تماشای این بازی لحظه‌شماری می‌کنند. جدالی که یک طرف آن، دیدیه دشان و انبوهی از بازیکنان درجه یک دیده می‌شود و در سوی دیگر، روبرتو مارتینز با نسل رویایی بلژیک در آن حضور دارد. انگلیس و کرواسی نیز جنگ دیگر این مرحله را خواهند ساخت. کرواسی در دوبازی گذشته ۶۰ دقیقه بیشتر از انگلیس بازی کرده و شاید این موضوع، یک برتری کلیدی برای تیم ساوت‌گیت باشد. کرواسی با هشت گلزن مختلف، یکی از خطرناک‌ترین تیم‌های جام به شمار می‌رود و انگلستان با به گل رسیدن در ۸ ضربه ایستگاهی، روی این ضربه‌ها مهارنشدنی نشان می‌دهد.